

SOSYAL MEDYADA ÇOCUK SUÇLULUĞUNDA KİMLİK İNŞASI: X PLATFORMU ÜZERİNE BİR İNCELEME

MEDIAJ

Uluslararası Medya ve İletişim
Araştırmaları Hakemli Dergisi

2025; 8(2): 445-463

doi: 10.33464/mediaj.1763087

BEKİR ERBEKİR¹

ÖZ

Suç, insanlık tarihi kadar eski bir olgu olarak kabul edilmektedir; ancak tarihsel süreçte çocukların suçluluğu yetişkinler gibi ele alınmıştır. 18. yüzyıldan itibaren çocuk suçluluğu kabul edilse de cezalandırmada yetişkinlerden farklı değerlendirilmesi gerektiği fikri ön plana çıkmıştır. Günümüzde suça sürüklenen çocuk kavramı üzerine farklı görüşler mevcuttur; bir görüş bu çocukların yetişkinler gibi yargılanmasını savunurken, diğer görüş sosyolojik, psikolojik ve ideolojik temelleri irdelemektedir. Literatürde, suça sürüklenen çocukların davranışlarına ilişkin açıklamalar birçok kuram ve kuramcı tarafından yapılmış, çoğu suçun nedenlerini incelemiştir. Bu çalışmanın amacı, Ahmet Minguzzi vakası özelinde, X platformundaki sosyal medya paylaşımlarının (#ahmetminguzziicinadalet, #suçasürüklenençocuk, #suçasürüklenençocuklar) suça sürüklenen çocukların kimlik inşasına etkisini ve ahlaki panik rolünü eleştirel söylem analizi ile incelemektir. Van Dijk'ın sosyo-bilişsel modeli, etiketleme kuramı, altkültür kuramı ve ahlaki panik kavramları kullanılarak söylemlerin ideolojik yapıları, toplumsal güç ilişkileri ve ötekileştirme süreçleri analiz edilecektir.

BEKİR

ERBEKİR¹

Öğretim Görevlisi

Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi

bekir.erbekir@asbu.edu.tr<https://orcid.org/0000-0002-1838-7771>

Anahtar Sözcükler: Suça sürüklenen çocuk, X platformu, Ahlaki panik, Söylem, Etiketleme.

Geliş Tarihi: 12.08.2025 **Kabul Tarihi:** 20.10.2025 **Yayın Tarihi:** xx.xx.xxxx

Atıf/Citation: Erbekir, B. (2025). Sosyal Medyada Çocuk Suçluluğunda Kimlik İnşası: X Platformu Üzerine Bir İnceleme. *MEDIAJ*, 8(2), 445-463. DOI: 10.33464/mediaj.1763087

IDENTITY CONSTRUCTION IN JUVENILE DELINQUENCY ON SOCIAL MEDIA: AN EXAMINATION OF THE X PLATFORM

MEDIAJ

*International Peer-Reviewed
Journal of Media and Communication
Research*

2025; 8(2): 445-463

doi: 10.33464/mediaj.1763087

BEKİR ERBEKİR¹**ABSTRACT**

Crime is as old as human history, yet the notion that it applies to children as well as adults has existed over time. Since the 18th century, juvenile delinquency has been recognized, with the idea that children should be treated differently from adults in terms of punishment gaining prominence. Over time, the concept of “children driven to crime” emerged. Today, perspectives differ: some argue these children should be tried like adults, while others explore the sociological, psychological, or ideological factors driving them to crime. Literature shows that many theories explain juvenile delinquency, often focusing on its underlying causes. This study examines, in the context of the Ahmet Minguzzi case, how social media discourses on the X platform under hashtags #ahmetminguzziicinadalet, #suçasürüklenençocuk, and #suçasürüklenençocuklar shape the identity construction of children driven to crime and the role of moral panic, using critical discourse analysis. Van Dijk’s socio-cognitive model, labeling theory, subculture theory, and moral panic are applied to reveal ideological structures, social power relations, and the othering of victims and offenders, as well as societal consequences such as stigmatization, punishment demands, and rehabilitation debates.

BEKİR ERBEKİR¹

Lecturer

Ankara Social Science University

bekir.erbekir@asbu.edu.tr<https://orcid.org/0000-0002-1838-7771>**Keywords:** Juvenile delinquent, X platform, Moral panic, Discourse, Labeling.**Received:** 12.08.2025 **Kabul Tarihi:** 20.10.2025 **Yayın Tarihi:** xx.xx.xxxx**Atıf/Citation:** Erbekir, B. (2025). Identity Construction in Juvenile Delinquency on Social Media: An Examination of the X Platform. *MEDIAJ*, 8(2), 445–463. DOI: 10.33464/mediaj.1763087

GİRİŞ

Suç kavramı, insanlık tarihi kadar eski bir olgu olarak değerlendirilmektedir. Özellikle endüstri devrimi ile kentleşmenin hız kazanması ve bununla birlikte gelen teknolojinin yaygınlaşması nedeniyle modern dünyada en önemli sosyal sorunlardan biri olmuştur (Burkay, 2008). Tarihsel süreçte yetişkinlerde görüldüğü gibi çocuklarda da suç davranışı ortaya çıktığı bilinmektedir. 17. Yüzyıla dek suç eylemlerine ilişkin cezalarda yetişkinler ve çocuklar arasında bir farklılık gözetilmezken, 18. Yüzyıldan bu yana çocukların ayrıcalıklı olarak değerlendirilmesine dair adımlar atılmıştır (Ward, 2010). Çocukların sergilediği suçlar, sosyal bir problem olarak değerlendirildiği kadar hem çocuğa ve ailesine hem de çevresine verdiği zarar neticesinde toplumu etkileyen bir olgu olarak değerlendirilmektedir. Çocukluk sürecinde suç davranışı sergileyen kişiler, henüz gelişimlerini tamamlayamadıklarından dolayı suç işleyen olarak ele almak yerine suça sürüklenen çocuk olarak ifade edilmektedir (İçli, 2004).

Suçta sürüklenen çocuk kavramı 18 yaşın altındaki ve hukuki sistem kapsamında ceza gerektiren eylemlerde bulunan bireyleri tanımlamak amacıyla kullanılmaktadır (Karataş ve Mavili, 2019). Bu tanım, suça sürüklenen çocukları, antisosyal davranışlar olarak kabul edilen ve başkalarına az ya da çok ciddi zarar veren davranışlarla ilişkilendirir. 5395 sayılı Çocuk Koruma Kanunu'nda ise suça sürüklenen çocuk tanımı biraz farklılaştırılmıştır; burada “kanunlar gereğince hakkında ceza soruşturması veya kovuşturması yürütülen çocuk” şeklinde ifade edilmektedir (Çocuk Koruma Kanunu, 2005). Adli süreçte, suça sürüklenen çocuk kavramı, yaş sınırı, koruyucu ve destekleyici tedbirler, cezai ehliyet ve sorumluluklar ile eğitim ve rehabilitasyon odaklı yaklaşımlar açısından diğer suçlu tanımlamalarından ayrılmaktadır. Bu sebeple, konu yalnızca hukuki bir alan olmayıp çok yönlü etkileri olan karmaşık bir süreç olarak değerlendirilmektedir. Suça sürüklenen çocuk sayısında görülen artış, yalnızca Türkiye'ye özgü olmayıp, dünya genelinde birçok ülkenin karşı karşıya olduğu önemli bir sosyal problem haline gelmiştir. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (2023) verileri incelendiğinde, 2021 yılında yaklaşık 133 bin çocuğun suça sürüklendiği ve bu çocukların %36,6'sının yaralama, %27,2'sinin hırsızlık, %5,1'inin uyuşturucu madde kullanımı, satımı veya satın alması ve %3,8'inin cinsel suçlar gibi çeşitli suçlara karıştığı görülmektedir. Ayrıca, Adalet

Bakanlığı'nın istatistiklerine göre 2023 yılında suça sürüklenen çocuklara ilişkin yürütülen soruşturma ve işlemler kapsamında toplam 262.927 dosya açılmıştır (Adli Sicil ve İstatistik Genel Müdürlüğü, 2023). Diğer yandan Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından 2021 yılında açıklanan verilere göre, güvenlik birimlerine getirilen ya da başvuran çocuk sayısı toplam 499.319'dur. Bu rakam, bir önceki yıl olan 2020'ye kıyasla %10,8 oranında artış göstermiştir. Söz konusu çocukların 207.999'u mağdur, 132.943'ü suça sürüklenen, 70.905'i bilgi almak amacıyla, 67.518'i kabahat işlediği şüphesiyle, 19.277'si kayıp olarak ve 677'si ise diğer çeşitli nedenlerle güvenlik birimlerine gelmiştir.

Sosyolojik açıdan çocuk suçluluğu, hukuksal bakış açısının aksine sınırlı bir çerçevede ele alınmaz; sosyal değerler, sosyal yapılar ve sosyal normlar açısından daha geniş boyutlarıyla incelenir (Dönmezer, 1994). Toplumlarda sosyal olgular, “normal” ve “anormal/patolojik” olarak iki şekilde değerlendirilmektedir. Normal davranış, herhangi bir toplumsal türü meydana getiren bireylerin çoğunluğunda gözlemlenen davranışları ifade ederken, anormal/patolojik davranışlar sınırlı bir azınlığa özgü, istisnai örnekleri kapsar. Bununla birlikte, normal ve anormalin tanımı her toplumda aynı olmamakla birlikte zaman içinde değişebilir. Durkheim'e göre suç, “sağlam bir toplumun tamamlayıcı öğelerinden biridir” ve toplumsal hayatın ayrılmaz bir parçasıdır. Kösemihal'e göre ise “her toplumda suç, duyguları inciten bir eylemdir.” Suçun ortadan kalkması, bireylerin vicdanlarında suça karşı daha titiz tepkiler geliştirmesiyle mümkün olabilir; ancak bu tepkilerin aşırıya kaçması toplumsal düzenin bozulmasına yol açabilir (Kösemihal, 1971). Bunun yanı sıra, çocukların işlediği suçlar ile yetişkinlerin işledikleri suçlar arasında tür ve işleniş bakımından farklılıklar vardır. Çocuklar genellikle mala karşı suç işler ve bu suçlar, yetişkinlerin organize suçlarındaki gibi sistemli değildir. Yetişkinler, mafya türü örgütlü suçlar işlerken çocuklar daha çok çete yapılanmaları çerçevesinde suç işleyebilir. Çocuk çeteleri dar kapsamlı olup etki alanı genellikle bir mahalle, semt veya şehirle sınırlıdır. Suça karışan çocuklar bazen suça maruz kalan veya mağdur olan bireylerden oluşur. Suç mağduru bir çocuk, sokakta yaşayabilmek için sokak kanunlarına uymak zorundadır; bu kanunlar genellikle resmi hukuk kurallarıyla çelişir. Dolayısıyla çocuk suçluluğunun ortaya çıkmasındaki en önemli faktörler aile, akran grupları, okul, boş zaman aktiviteleri ve kitle iletişim araçları olarak değerlendirilebilir. Çocuk suçluluğu çoğunlukla

kentlerde yaşayan geçiş ailelerinde görölür. Bu aileler ne geleneksel kır ailesi ne de modern kent ailesi olup, genellikle rol, statü ve sosyo-ekonomik koşullardan kaynaklanan çatışmalar yaşarlar. Çocuğun sosyalizasyon sürecinde ilk sosyal birliktelik olan aile, gelişiminde etkili bir yapı olarak nitelendirilmektedir. Bu yapı içerisinde belirli bir psikolojik, biyolojik ve sosyolojik olgunluğa ulaşan çocuk, akran gruplarıyla tanışır ve sosyalizasyon sürecine burada devam eder. Okul hayatı, boş zaman aktiviteleri ve kitle iletişim araçları da çocuğun sosyalizasyonunu destekler. Bu sosyalizasyon ağı içinde normal davranış kalıplarının varlığı, çocuğun patolojik davranışlar sergilemesinde önleyici bir rol oynar (Bal, 2004). Suçun nedenleri farklı olsa da insan, suçun en temel çekirdeğini oluşturur; bu çekirdek, bireyin kişiliği, huyları, hayata bakışı, manevi değerleri ve dış etkilere verdiği yanıt biçiminden meydana gelir (Özsan, 1990).

Etiketleme Kuramı

Suç teorilerinin birçoğu çevresel ve bireysel faktörlere odaklanmaktadır. Ancak, etiketleme kuramının merkezinde suç eylemlerinin nedenlerini araştırmak yerine ortaya çıkan suç davranışlarına ilişkin hukuki ve toplumsal açıdan gösterilen yaklaşımlar yer almaktadır (Dolu, 2015). Etiketleme kuramına göre, suç veya sapma davranışı bireyin doğuştan getirdiği bir özellikten ziyade, toplum tarafından ona yüklenen etiket ve toplumsal tepkiler sonucunda şekillenmektedir (Slattery, 2007; Gove, 1975). Öte yandan kötülüğün dramatize edilmesi kavramı Frank Tannenbaum tarafından etiketleme kuramına eklenmiştir. Tannenbaum, betimleme, etiketleme, tanımlama ve ayırt etme gibi süreçler ile istenmeyen ve şikâyet edilen niteliklerin uyarılarla ön plana çıkarılması neticesinde kişi, olduğu ya da ona atfedilen şey haline gelebildiğini ifade etmektedir. Özellikle, istenmeyen ya da şikâyet edilen özelliklerin üzerinde durmak ya da bunları konuşmak, kötülüğün dramatize edilmesine neden olduğu ve söz konusu eylemleri ortadan kaldırmadığı söylenebilir. Kişiler kötü ya da yanlış eylemlerinin diğerleri tarafından farkına varılmasıyla birlikte söz konusu eylemleri sergileyen kişilerin ıslah edilemez ve kötü biri olduğuna dair toplumsal tutumun ortaya çıkmasına neden olur (Tannenbaum, 1951). Diğer taraftan Lemert ise, geliştirdiği birincil ve ikincil sapma kavramlarıyla etiketleme kuramına önemli katkılar sağlamıştır. “Primary and Secondary Deviation” adlı makalesinde, sapma davranışının toplumsal olarak bireye atfedilen bir kimlik haline gelmediği sürece önemli olmadığını ifade eder. Sapkın davranışlar, toplum tarafından

kabul edilebilir sınırlar içinde kaldığında birincil sapma olarak değerlendirilir. Ancak bu davranışların tekrarlanması, daha görünür hale gelmesi ve birey tarafından savunma, saldırı ya da uyum sağlama amacıyla kullanılması durumunda, ikincil sapmaya dönüşür. Bu yeni statünün birey tarafından benimsenmesi sembolik olarak giyim, konuşma ve duruş biçimlerinde ortaya çıkar (Lemert, 2012). Birincil sapmadan ikincil sapmaya geçiş süreci genel olarak şu şekilde işler: Öncelikle birincil sapma gösteren birey toplumsal yaptırımlarla cezalandırılır. Ardından, bireyin aynı davranışları sürdürmesine toplum daha sert tepkiler verir. Bu durum, bireyin cezalandırıcılarına karşı duyduğu öfkeyle daha fazla sapkın davranış sergilemesine yol açar. Tahammül sınırının aşılmasıyla birey resmi olarak etiketlenir ve bu süreç, sapkın davranışın güçlenerek bireyin sosyal statüsü haline gelmesiyle tamamlanır (Lemert, 2012). Bireyin ikincil sapma yoluyla etiketlenmesi, sapkın benlik bilincinin gelişmesini ve bu kimlikle ilgili bilgi ve becerilerin edinilmesini sağlar (Gove, 1975). Diğer yandan, diğerlerinin bir eyleme karşı sergilediği tepkiler ve etiketlemeler sonucu olarak sapkınlık, ortaya çıktığı kadar bu eylemlerin kimler tarafından kime karşı sergilendiği ile alakalı olarak değerlendirilmektedir (Becker, 2017). Becker’a göre, suç eylemi sergilenen davranışa dair bir nitelik olmamakla birlikte genel normlar ve kurallar çerçevesinde meydana getirilen bir tanımlamadır (Slattery, 2007). Diğer yandan ise Braithwaite, etiketlemeye farklı işlevler bağlamında ele almaktadır. Braithwaite, dışlamaya ek olarak utandırmanın bütünleştirici bir fonksiyona sahip olduğunu dile getirmektedir (Dolu, 2015). Braithwaite’e göre, suç oranlarının düşürülmesi daha etkili ceza uygulamalarından ziyade, suç davranışına karşı hoşgörüsüzlük ve bireyin utandırılması yoluyla mümkündür. Kültürel farklılıklar bulunsada utandırma; bireyin davranışının toplum tarafından onaylanmadığının açıkça ifade edildiği sosyal süreçlerin tümünü kapsar. Kurallara uymayan bireylerin toplum tarafından utandırılmasının gözlemlenmesi sonucunda, suçun olumsuz bir eylem olduğu öğrenilir çünkü suç, yalnızca hukuk uzmanları veya sosyal hizmet görevlilerinin değil, halkın da gündeminde olan bir konudur. Braithwaite, etiketlemenin iki biçimde gerçekleştiğini savunur: birleştirici utandırma (reintegrative shaming) ve damgalama (stigmatization). Birleştirici utandırma, suç oranlarının azalmasına katkı sağlarken, damgalama ise suç oranlarının artmasına yol açabilir. Birleştirici utandırmada, birey kötü biri olarak yaftalanmadan, sadece istenmeyen davranışının kabul edilmediği kendisine gösterilir ve bireye olan saygı sürdürülür. Buna

karşılık, damgalayıcı utandırmada birey küçük düşürülür ve sadece davranışı değil, kendisi kötü olarak etiketlenir. Bu durum ise bireyin suçlu alt kültürünü benimsemesine neden olur (Braithwaite, 1995: 191).

Altkültür Kuramı

Toplumlar genellikle üç ana sınıfa ayrılır: üst sınıf, orta sınıf ve alt sınıf. Alt sınıf, daha sınırlı kaynaklara ve imkânlarla sahip bireylerden oluşur; bu grupta yoksullar, göçmenler ve etnik kökenlerinden dolayı dışlanmış kişiler yer alır. Alt sınıfın kendine özgü bir kültürü, normları ve değerleri bulunur ve bu özellikleriyle toplumun egemen kültüründen farklılık gösterir. Suçun nedenleri, sıklıkla bu alt kültürle ilişkilendirilir. Cohen'e göre, işsizlik, yoksulluk ve kısıtlı imkânlar, bireylerin sosyal statülerini belirleyen en önemli faktörler arasındadır. Bu nedenle, bu koşullardaki gençler genellikle düşük bir sosyal statüyle karşı karşıya kalırlar. Bu durum, gençlerin çoğunlukla aşağılık duygusu hissetmelerine ve bazen de kendilerini bu duygunun kaynağı yapan topluma karşı düşmanlık beslemelerine yol açabilir. Dolayısıyla, gençler için en ideal çıkış yolu, iyi bir eğitim alarak daha yüksek bir sosyal statü elde etmektir. Ancak okul ortamı, bu gençleri orta sınıf değerlerinin hâkim olduğu bir sistemle karşılar. Cohen'in modeline göre, gençler bu sosyal gerilim karşısında Sokak Çocuğu, Kolej Çocuğu, Suçlu Çocuk olmak üzere üç farklı yol izleyebilir. Sokak çocukları, alt sınıf ortamlarında yaygın olan ve orta sınıf değerlerine göre yetişmemiş bireylerdir. Bu gençler, içinde bulundukları koşullar onları suç işlemeye itmemektedir; mevcut durumlarını büyük ölçüde kabullenirler ve suç hayatlarının bir parçası değildir. Kolej çocukları ise, orta sınıf değerleriyle yetişmiş ve bu değerlere uygun olarak sosyal statü kazanmak için çaba gösteren gençlerdir. Başarılı olmaya çalışırlar ve genellikle orta sınıfın hedeflerini benimserler. Öte yandan, suçlu çocuklar, orta sınıf değerlerine göre yetişmelerine rağmen bu sistem içinde başarılı olamamış ve erişemedikleri sosyal statüye suç yoluyla ulaşmaya çalışan gençlerdir. Bu bireyler benzer sorunları paylaşan diğer gençlerle bir araya gelerek çete veya suçlu alt kültürlerini oluştururlar. Böylece kendi saygı ve statü değerlerini yaratırlar. Yasadışı faaliyetlerde bulunarak toplumda korku yaratır ve böylece topluma karşı duydukları öfkeyi bir anlamda giderirler. Gönüllü olmasalar da toplumdan saygı görürler ve “statü sorunlarını” çözmüş olurlar (Cohen, 1955).

Ahlaki Panik

Kimi zaman her toplum belirli zaman aralıklarında problemlerle karşılaşabilmektedir. Bu problemlere dair medya organları haberler yaparak gerek yorumlara gerekse görüşlere yer vermektedir. Toplumlarda ortaya çıkan problemlerin medya organları aracılığıyla düzenli olarak sunulması, bu problemlere dair çözümlerin aranması ya da okurların ve izleyicilerin bilinçlenmesine dair talepleri zamanla problem durumun içeriğine bağlı olarak sapkın eylemlerin öznesi olan bireylere ve onlarla benzer nitelikteki bireylere önyargı geliştirilmesine neden olmaktadır. Bu önyargılara bağlı olarak toplumda bu kişilere dair korku ya da endişe durumu ortaya çıkması olası bir hale gelmektedir. Toplumdaki bu yansımalar ise ahlaki panik olarak adlandırılmaktadır (Dönmezer, 1994). Ahlaki panik olgusunun ortaya çıktığı ortamlarda bireyler için tehdit durumundan sorumlu olarak değerlendirilen kesim için kimi durumlarda “halk şeytanları” olarak etiketlenerek sapkın olarak sınıflandırılmaktadır (Goode & Ben-Yehuda, 1994; Hunt, 1997). Ahlaki panik olgusunun en büyük üreticisi olarak kitle iletişim araçları ön plana çıkmaktadır (Göktürk, 2023). Ancak, ahlaki panik bağlamında kitle iletişim araçları, belli bir tehdit sonucunda toplumda ortaya çıkan gerçek ve mevcut tehlike ile orantısız olarak şekillenmeye başlamaktadır. Dolayısıyla, toplumda ortaya çıkan korku ve endişe hali ahlaki panik içerisinde abartılarak şekillenmektedir (Goode & Ben-Yehuda, 1994). Cohen’in 1972 yılında ahlaki panik kavramını ortaya atmasından bu yana süregelen zamanda etkisi devam etmektedir. Özellikle günümüzdeki sosyal medya dijital platformlarının popülerleşmesiyle birlikte bilgiye erişimin genişlemesi ve kamusal bilgi üretiminin dönüşüm yaşaması ahlaki panik kavramının daha da önem kazanmasına neden olmaktadır (Walsh, 2020). Aynı zamanda, sosyal medya ve dijital platformların yükselişi ve internetin toplumsal yaşam içerisinde yaygın hale gelmesi ahlaki paniği arttırdığı söylenebilir. Önemli bir nokta olarak toplumun sosyal medya ağları ve mobil cihazları kullanımlarının artması ahlaki paniği daha şiddetli bir hale getirmeye başladığı söylenebilir (Hampton & Wellman, 2018).

Türkiye’de Sosyal Medya Kullanımı

Dünyada olduğu gibi Türkiye’de de Twitter kullanıcıları giderek artmaktadır. Sosyal medya platformları arasında mikro-blog diye adlandırılan Twitter kullanıcılarının 280 karakteri aşmayacak bir şekilde mesaj yazmalarını, iletmelerini ve paylaşımlarını sağlamaktadır (Kwak,

Lee, Park & Moon, 2010). Twitter’ı diğer sosyal medya platformlarından ayıran en önemli özellikleri arasında sürekli güncelleniyor olması ve daha çok haber içeriğine ulaşma şansı tanınmasıdır (Java vd., 2007). Nardi vd. (2004) Twitter’ın insanların günlük deneyim ve görüşlerini paylaşarak gerçek dünyanın içerisindeki diğer kullanıcılara ulaşma kolaylığını sağladığını belirtmektedir. Twitter gibi yeni nesil mecralar geleneksel medyanın tek taraflı bilgi aktarımının ötesine geçerek interaktif bir şekilde bireyin içerik üretip paylaşabileceği bir ortam yaratmışlardır (Bulunmaz, 2015). Bu sayede kullanıcıların özgür bir şekilde kendi görüşlerini geniş bir kitleyle paylaşmalarına olanak sağlamışlardır (McQuail, 2010). Siber ortamın sağladığı özgürlük, katılımcıların anonim, zaman ve mekân sınırsızlığı ile etik sorunları da gündeme getirmektedir (Kalav & Certel Fırat, 2017). Günlük yaşamda toplumsal olaylara yönelik çeşitli bloglar oluşturulması ve ifade özgürlüğü, Twitter’ın kullanım nedeni olarak düşünülmektedir.

Ahmet Minguzzi Vakası

24 Ocak 2025’te İstanbul’un Kadıköy ilçesindeki Hasanpaşa Salı Pazarı’nda, 14 yaşındaki Mattia Ahmet Minguzzi, kaykay malzemesi almak için pazara gittiği sırada, 15 yaşındaki B.B. ve U.B. ile karşılaştı. İddianameye göre, B.B. önce Minguzzi’yi itti, ardından tezgâhtan aldığı bıçakla vücudunun çeşitli bölgelerine çok sayıda bıçak darbesi indirdi; yere düşen Minguzzi’ye U.B. ise tekme attı. Olayın ardından ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılan Minguzzi, 17 gün süren yaşam mücadelesini 9 Şubat 2025’te kaybetti. Otopsi raporunda, ölümün kesici alet yaralanmasına bağlı iç organ hasarından kaynaklandığı belirtildi. Soruşturma kapsamında, B.B. ve U.B. hakkında “çocuğa karşı kasten öldürme” suçundan 18–24 yıl hapis cezası talep edildi. Ayrıca, olay günü failerle birlikte hareket ettikleri tespit edilen M.A.D. ve A.Ö. hakkında “çocuğu kasten öldürmeye yardım” suçundan 15–20 yıl hapis istemiyle iddianame düzenlendi. Bu dosyalar ana dava ile birleştirildi ve sanık sayısı dörde çıktı (Milliyet Gazetesi, 2025).

Yöntem

Bu araştırma, eleştirel söylem analizi yaklaşımı çerçevesinde gerçekleştirilmiştir. Eleştirel söylem analizi, dil ile toplumsal güç ilişkileri arasındaki etkileşimi inceleyen disiplinlerarası bir yöntem olarak, özellikle ayrımcılık, eşitsizlik ve hegemonya gibi toplumsal

olguların dil aracılığıyla nasıl üretildiğini ve yeniden üretildiğini anlamada önem taşımaktadır (Şah, 2020; Van Dijk, 2000; Fairclough, 1995).

Araştırmada, Ahmet Minguzzi vakası özelinde, X platformundaki sosyal medya paylaşımlarının suça sürüklenen çocukların kimlik inşasına etkisi ve bu süreçte ortaya çıkan ahlaki panik olgusu eleştirel söylem analizi yöntemiyle incelenmiştir.

Veri toplama aşamasında, 2025 yılında X platformunda (eski twitter) yer alan ve #ahmetminguzziiçinadalet, #suçasürüklenençocuk ve #suçasürüklenençocuklar hashtag'leri altında paylaşılan en çok etkileşim alan gönderiler seçilmiştir. Etkileşim düzeyi beğeni, yorum ve yeniden paylaşım sayısına göre belirlenmiştir. Bu hashtag'ler, araştırmanın odaklandığı sosyal temalar ve toplumsal tartışmalar bağlamında uygun birer veri kaynağıdır. Veriler manuel olarak incelenerek elde edilmiştir. Çalışmaya yalnızca Türkçe ve metin düzeyinde olan paylaşımlar dahil edilmiştir. Dolayısıyla yabancı dilde olan ve görsel barındıran içerikler çalışmanın dışında tutulmuştur.

Kodlama süreci çalışmanın kuramsal çerçevesi bağlamında belirlenmiştir. Çalışmada, söz konusu paylaşımlar içerisinden, "suçlu çocuğun etkilenmesi", "mağdur çocuğun imajı" ve "adalet ve cezalandırma talepleri" temalarına uygun olan yorumlar analiz için seçilmiştir.

Gerçekleştirilen tematik seçim, eleştirel söylem analizi çerçevesinde, sosyal aktörlerin temsilleri ve ideolojik yapıların ortaya çıkarılması için sistematik bir yaklaşım sunmaktadır (Van Dijk, 2003; Mahboob & Paltridge, 2013).

Analiz sürecinde, Van Dijk'ın sosyo-bilişsel eleştirel söylem analizi modeli esas alınmıştır. Bu model, söylemin metinsel, bilişsel ve toplumsal düzeylerdeki etkileşimini dikkate alarak, ideolojik yapıları ve güç ilişkilerini açığa çıkarmaya yöneliktir (Van Dijk, 2000).

Van Dijk'ın belirttiği gibi, ideolojik söylemler, bireylerin ve toplulukların dünyayı algılayış biçimlerini şekillendirir; bu nedenle, analizin söylem, bilişsel temsiller ve toplumsal bağlam arasındaki karşılıklı ilişkiyi kapsamı gerekmektedir.

Ayrıca, Fairclough'un yaklaşımı doğrultusunda, metinler yalnızca dilsel yapılar olarak değil, aynı zamanda daha geniş sosyal yapılar ve süreçler ile bağlantılı olarak değerlendirilmiştir (Fairclough, 1995).

Araştırmada, verilerin sistematik bir biçimde toplanması ve kodlanması sürecinde, paylaşımların içeriği öncelikle temalar doğrultusunda sınıflandırılmış ve incelenmiştir. Bu bağlamda, özsunum ve öteki sunumu arasındaki ideolojik sınırlandırmalar, Van Dijk’ın dört temel analitik ilkesine (özsunumun olumlu vurgulanması, ötekilerin olumsuz vurgulanması, biz ile ilgili olumsuz ifadelerin en aza indirilmesi ve öteki ile ilgili olumlu ifadelerin engellenmesi) uygun olarak analiz edilmiştir (Van Dijk, 2000).

Araştırmanın veri kaynağı olarak yalnızca X platformundaki belirli hashtag’lere bağlı paylaşımlar kullanılmıştır. Bu nedenle, elde edilen bulguların nitel araştırmanın doğasına uygun olarak yalnızca bu platform ve kullanıcı grubu ile sınırlıdır. Dolayısıyla, sonuçların tüm topluma genellenemeyeceği açıktır. Ancak, bu sınırlandırma, derinlemesine ve bağlamsal olarak zengin analizler yapmaya imkân tanımış ve çalışma alanına özgü önemli bulgular sunmuştur. Çalışmada kullanılan tüm sosyal medya paylaşımları kamuya açık hesaplardan elde edilmiştir. Ancak, kişisel verilerin gizliliğini korumak amacıyla kullanıcı adları, profil fotoğrafları ve kimlik tespitine yol açabilecek diğer bilgiler metinden çıkarılmış veya anonimleştirilmiştir. Paylaşımlar, yalnızca analiz amacıyla tematik kodlama sürecinde kullanılmış ve örnek alıntılar sunulurken kimlik bilgileri gizli tutulmuştur.

Analiz ve Bulgular

Masumlukla İlgili Bildirimler

“Yüzünden, gözünden, her zerresinden masumluk yağıyor minik pandamın.”

Yorum: Bu metafor, mağdur çocuğu masumiyet sembolü olarak idealize etmekte ve olumlu kendilik sunumunu güçlendirmektedir. Mağdur “biz” grubunun korunması gereken bir saf kişi olarak algılanmasını destekler.

“Masum bir çocuğun kalbini bıçakla paramparça edip yerde can çekişirken kafasına tekme atıp beyin ödemeine sebep olup sonra güle oynaya birbirine olayı anlatıp dava günü çocuğun mezarını darmadağın edip ailesi ve avukatları ölümle tehdit eden canlılardan bahsediyoruz.”

Yorum: Bu ifade, suç işleyen çocukları canavarlaştırmakta, öteki sunumunu pekiştirmekte ve damgalayıcı utandırmayı ön plana çıkarmaktadır. “Onlar” kategorisi suçlu ve tehlikeli olarak temsil edilmiştir.

“Mağdur ailelerin Yasemin annenin yaşadıklarını yaşatsın.”

Yorum: Mağdur ailelerin yaşadığı acının dramatize edilmesi, empatiyi ve toplumsal destek algısını artırmakta; aynı zamanda suçlu çocuklara karşı toplumsal öfkeyi güçlendirmektedir.

“Bazı ruhlar evvelden aşınadır birbirine ,onu yıllardır tanıyor gibiyim.”

Yorum: Bu söylem, kurban konumundaki çocuğun orta sınıf değerlerine uygun olduğunu ima ederken, suç işleyen çocukları alt sınıf sapkınları olarak ötekileştirmektedir. Cohen’in altkültür kuramına paralel bir ideolojik ayırım sunulmaktadır.

Genel Değerlendirme:

Masumluk teması altında yer alan tüm gönderiler, mağdurun masumiyetini vurgulamak ve suç işleyen çocukları ötekileştirmek amacıyla ideolojik olarak yapılandırılmıştır. Olumlu kendilik sunumu “biz” grubunu desteklerken, olumsuz öteki sunumu, damgalayıcı utandırma ve ahlaki panik stratejilerini ortaya koymaktadır. Bu temadaki söylemler, sosyal sınıf ve toplumsal değerler bağlamında çocuklar arasındaki ideolojik kutuplaşmayı görünür hâle getirmektedir.

Suçta Sürüklenen Çocuklar ve Duygusal Tepkiler

“Masum birini öldüren çocuk olamaz. Kaç yaşında olursa olsun o artık katildir. Çocuk değil.”

Yorum: Suç işleyen çocukların yaşını göz ardı ederek öteki sunumu güçlendirmekte ve toplumsal öfkeyi pekiştirmektedir.

“Suça sürüklenen çocuk mu? Telefon mu çalmış, çikolata mı çalmış, yan kesicilik mi yapmış, arabaların lastiklerini mi patlatmış bu canavar?”

Yorum: Bu ifade, suça sürüklenen çocukları canavarlaştırmakta ve toplumsal öfkeyi yoğunlaştırmaktadır. Aynı zamanda olumlu kendilik sunumu “biz” grubunun masumiyeti ve adalet talebini öne çıkarmaktadır.

“Çocuk değil terörist”

Yorum: Katil metaforu ve dehumanize edici söylem, öteki sunumunu kuvvetlendirir ve suçluları insanlık dışı bir kategoriye yerleştirir.

“Hiçbir çocuk kötü doğmaz. Her çocuk sevgiyle, şefkatle ve anlayışla büyütülmeyi hak eder. #suçasürüklenençocuk ardında çoğu zaman sevgisizlik, ihmal, yoksulluk ve travmalar yatar. Onları dışlamak yerine toplum olarak koruyup iyileştirmeliyiz.”

Yorum: Bu söylem, empati ve rehabilitasyon perspektifi sunarak çatışmayı dengelemekte; ideolojik açıdan olumlu kendilik sunumunu güçlendirmektedir.

Genel Değerlendirme:

Suça sürüklenen çocuklar teması altında yer alan gönderiler, toplumsal öfke ve ahlaki panik stratejilerini yoğun biçimde yansıtmaktadır. Olumlu kendilik sunumu “biz” grubunu desteklerken, olumsuz öteki sunumu “suçlu çocuklar” ve savunucularını canavarlaştırarak damgalayıcı utandırmayı pekiştirmektedir. Aynı zamanda temadaki bazı söylemler, alt sınıf ve etnik önyargıları görünür hâle getirmekte, diğer bazı söylemler ise çatışmayı dengeleyen empati ve rehabilitasyon perspektifini sunmaktadır.

Adalet ve Cezalandırmayla İlgili Bildirimler

“En ağır ceza verilmeli, af olmamalı.”

Yorum: Bu ifadede suçluların olumsuz öteki sunumu güçlendirilmiş, toplumsal öfke ve cezalandırma talebi ön plana çıkarılmıştır.

“18 yaş altı her çocuk SSÇ'dir, bu hukuki bir terimdir.”

Yorum: Hukuki terimlerin vurgulanmasıyla “biz” grubunun rasyonelliği ve hukuka bağlılığı öne çıkarılmış, suçlu çocukların yaş faktörü görmezden gelinmiştir.

“Su iblislere 'Suça Sürüklenen Mağdur Çocuklar' diyenlerin suratına, Ahmet'in otopsi raporunu çarpmak istiyorum.”

Yorum: Şiddet içerikli metaforlar öteki sunumunu kuvvetlendirmekte ve ahlaki paniği tetiklemektedir.

Genel Değerlendirme:

Adalet ve cezalandırma teması altında yer alan gönderiler, hukuki ve ahlaki normları destekleyen olumlu kendilik sunumu ile suçlu çocukları ve savunucularını şeytanlaştıran olumsuz öteki sunumu arasında bir ideolojik kutuplaşma ortaya koymaktadır. Ahlaki panik olgusunun ön plana çıktığı düşünülmektedir. Bunun nedeni bireyler için tehdit durumundan sorumlu olarak değerlendirilen kesim ‘halk şeytanları’ olarak etiketlenerek sapkın olarak sınıflandırılmasıdır. Aynı zamanda bu süreçte öznenin yaş faktörü göz ardı edilmektedir.

SONUÇ

Bu çalışma, Ahmet Minguzzi vakası özelinde X platformunda üretilen söylemlerin, suça sürüklenen çocukların kimlik inşası ve toplumsal algı üzerindeki etkilerini eleştirel söylem analizi yöntemiyle incelemiştir. Bulgular, sosyal medyada dolaşıma giren ifadelerin yalnızca bireysel öfke ya da empatiyi yansıtmakla kalmadığını; aynı zamanda ideolojik kutuplaşmayı derinleştiren, damgalama ve dışlama süreçlerini pekiştiren bir araç olarak işlev gördüğünü göstermektedir. Özellikle “biz-onlar” ayrımını keskinleştiren, suçluları insanlık dışı imgelerle betimleyen ve yaş faktörünü göz ardı eden söylemler hem etiketleme kuramının damgalayıcı yönünü hem de ahlaki panik olgusunun şiddetini ortaya koymaktadır. Elde edilen bulgular, sosyal medyanın toplumsal adalet arayışında yalnızca bir kamusal tartışma zemini değil, aynı zamanda toplumsal güç ilişkilerini yeniden üreten bir ideolojik alan olduğunu göstermektedir. Bu bağlamda, suça sürüklenen çocuklara yönelik söylemler, rehabilitasyon ve koruyucu önlemler gibi yapıcı çözümlerden ziyade, cezalandırma ve dışlama eğilimini öne çıkarmaktadır. Böylece, sosyal medyada gelişen bu dilin, hukuki süreçler üzerinde dolaylı baskı unsuru oluşturabileceği, toplumsal kutuplaşmayı besleyebileceği ve çocuk adalet sisteminin temel ilkeleriyle çelişebileceği sonucuna varılmıştır.

Sonuç olarak, çocuk suçluluğuna ilişkin sosyal medya söylemleri, yalnızca bireysel görüşlerin toplamı olarak değil; toplumsal normların, önyargıların ve ideolojik konumlanışların dijital ortamda yeniden üretilme biçimleri olarak ele alınmalıdır. Bu nedenle, medya okuryazarlığının güçlendirilmesi, sosyal ağ platformlarının nefret söylemi ve damgalamaya karşı daha etkin düzenlemeler geliştirmesi ve kamuoyunun çocuk hakları temelli bir perspektifle bilgilendirilmesi hem adaletin sağlanması hem de toplumsal barışın korunması açısından kritik önemdedir.

EXTENDED ABSTRACT

Juvenile delinquency, a phenomenon as old as human history, has gained prominence with industrialization and urbanization. Historically, until the 17th century, no distinction was made between children and adults in criminal punishment, but since the 18th century, the need for differential treatment of juveniles has been recognized. Over time, the concept of "children drawn into crime" (SSÇ) has emerged, supported by legal frameworks such as Turkey's Child Protection Law No. 5395. In Turkey, data from TÜİK and the Ministry of Justice indicate that approximately 133,000 children were involved in crime in 2021, with 262,927 case files opened in 2023, reflecting a global issue.

This study aims to investigate how social media discourses on the X platform, particularly through hashtags like #justiceforahmetminguzzi, #childreninvolvedincrime, and #childrenpushedtocrime, shape the identity construction of children drawn into crime, focusing on the Ahmet Minguzzi case (a 14-year-old killed in Istanbul's Kadıköy on January 24, 2025). Using critical discourse analysis (CDA), the study employs Van Dijk's socio-cognitive model, labeling theory, subculture theory, and moral panic concepts to uncover the ideological structures of these discourses, the othering of victims and perpetrators, and their societal power dynamics. It seeks to analyze how social media influences perceptions of juvenile delinquency and its societal outcomes, such as stigmatization, demands for punishment, or rehabilitation debates. The study is limited to X users, and its findings cannot be generalized to the broader population.

Theoretical Framework

The study draws on labeling theory, which examines juvenile delinquency through societal reactions rather than individual or environmental factors. Frank Tannenbaum's concept of "dramatization of evil," Edwin Lemert's primary and secondary deviance, Howard Becker's definition of deviance, and John Braithwaite's distinction between stigmatizing and reintegrative shaming explain how labeling reinforces criminal identities. Subculture theory (Albert Cohen) posits that crime stems from lower-class norms, with delinquent children forming subcultures when unable to access middle-class values. Moral panic (Stanley Cohen) highlights how media and social media exaggerate issues, creating "folk devils," amplified by digital platforms. The X platform, with its microblogging structure, facilitates rapid information sharing but raises ethical concerns due to anonymity. These theories are integrated with Van Dijk's four analytical principles (positive self-presentation/negative other-presentation) to analyze ideological discourses.

Methodology

The research employs CDA, based on Van Dijk's socio-cognitive approach, analyzing the cognitive, societal, and discursive layers of discourses. Data were collected from the most popular 2025 posts under the specified hashtags on the X platform. The analysis categorizes discourses into three themes: innocence-related statements, children drawn into crime and emotional reactions, and demands for justice and punishment. It explores ideological structures, identity construction, and trauma themes. The data collection and coding process is qualitative, limited to X users.

Analysis and Findings

The findings are organized into three themes:

Innocence-Related Statements: The victim (Minguzzi) is idealized with metaphors like "innocent panda," while perpetrators are dehumanized as "threatening creatures." This reflects Van Dijk's positive self-presentation, aligning the victim with "us" and contrasting with Cohen's subculture theory, where the victim embodies middle-class innocence.

Children Drawn into Crime and Emotional Reactions: The SSÇ concept is rejected; perpetrators are labeled as "murderers," "terrorists," or "human subspecies," reinforcing

Braithwaite's stigmatizing shaming and Lemert's secondary deviance. Classist and ethnic biases (e.g., "inferior complex-ridden hordes" or "millions of Kurds, all potential killers") are evident. One counter-discourse ("No child is born evil... we must protect and heal them") emphasizes rehabilitation.

Demands for Justice and Punishment: Calls for "the harshest punishment" dominate, dismissing the SSÇ term as "excusing murderers." Legal defenses ("every child under 18 is SSÇ") are rare. This fuels moral panic, reinforcing a punitive culture.

The findings highlight how X's anonymity amplifies anger, masking root causes like poverty and neglect.

Conclusion

The study reveals that social media discourses construct juvenile delinquency in a stigmatizing manner. Moral panic drives punitive demands, while rehabilitation-focused approaches remain marginal. Labeling and subculture theories confirm the social construction of crime, and Van Dijk's model illuminates ideological polarization. Societally, these discourses normalize hate speech, deepening polarization. Future research could include other platforms or comparative analyses. Recommendations include enhanced social media moderation and educational programs to reduce stigmatization, with Braithwaite's reintegrative shaming offering a balanced approach. The study contributes to understanding digital perceptions of juvenile delinquency, informing legal and societal reforms.

Çıkar Çatışması/Conflict of Interest

Yazarlar çıkar çatışması olmadığını beyan etmiştir. /The authors declare that there is no conflict of interest.

Yazarların Katkıları/Author Contributions

Makale tek yazarlıdır. /The article has a single author.

This work is licensed under **Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License** (CC BY-NC 4.0).

KAYNAKÇA

Başer, E., & Söğütlü, T. (2023). Değişen izleme eğilimleri çerçevesinde dijital platformlar ve içerik reklamları üzerine bir inceleme. *Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi* (41), 1-26. <https://doi.org/10.31123/akil.1303391>

Adli Sicil ve İstatistik Genel Müdürlüğü. (2023). *Adalet istatistikleri*. Erişim adresi: https://adlisicil.adalet.gov.tr/Resimler/SayfaDokuman/22042024115644ADAlet_ist2023CALISMALARI59.pdf (Erişim tarihi: 05.08.2025).

Bal, H. (2004). *Çocuk Suçluluğu*. Isparta: Fakülte Kitabevi.

- Becker, H., S. (2017). *Haricîler (outsiders): Bir sapkınlık sosyolojisi çalışması* (Ş. Geniş & L. Ünsaldı, Çev.). Ankara: Heretik Yayıncılık.
- Braithwaite, J. (1995). *Reintegrative shaming, republicanism and policy*. In H. D. Barlow (Ed.), *Crime and public policy: Putting theory to work* (pp. 191–205). Boulder, CO: Westview Press.
- Bulunmaz, B. (2015). Yeni Medyada Nefret Söylemi ve Üniversite Öğrencilerine Yönelik Bir Araştırma. *Uşak Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 8(1):73-88.
- Burkay, S. (2008). *Teorik çerçevede suç. Felsefe ve Toplumsal Bilimlerde Diyaloglar*, 2(4), 1–15.
- Çocuk Koruma Kanunu. (2005). T.C. Resmî Gazete, 25876. Erişim adresi: <https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2005/07/20050715-1.htm> (Erişim tarihi: 09.08.2025).
- Cohen, A., K. (1955). *Delinquent Boys. the culture of gangs* (s. 110-115). New York.
- Dolu, O. (2015). *Suç teorileri: Teori, araştırma ve uygulamada kriminoloji* (5. baskı). Ankara: Global Politika ve Strateji Yayınları.
- Dönmezer, S. (1994). *Kriminoloji*. İstanbul: Beta Yayıncılık.
- Fairclough, N. (1995). *Critical discourse analysis: The critical study of language*. London: Longman.
- Goode, E., & Ben-Yehuda, N. (1994). *Moral panics: The social construction of deviance*. Oxford: Blackwell.
- Göktürk, I. (2023). Kültürel alanın bir formu olarak ahlaki panik. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (75), 355–372.
- Gove, W., R. (1975). *Labelling and mental illness: A critique*. In W. R. Gove (Ed.), *The labelling of deviance: Evaluating a perspective* (pp. 35–81). Beverly Hills, CA: Sage Publications.
- Güçlü, İ., & Akbaş, H. (2023). *Suç sosyolojisi*. Ankara: Gazi Kitabevi.
- Hampton, K., N., & Wellman, B. (2018). Lost and saved... again: The moral panic about the loss of community takes hold of social media. *Contemporary Sociology*, 47(6), 643–651.
- Hunt, A. (1997). “Moral panic” and moral language in the media. *British Journal of Sociology*, 48(4), 629–648.
- İçli, T. (2004). *Türkiye’de suçlular: Sosyal, kültürel ve ekonomik özellikleri*. Ankara: Bizim Büro Yayınları.
- Java, A., Song, X., Finin, T., & Tseng, B. (2007). *Why we Twitter: Understanding microblogging usage and communities*. In *Proceedings of The 9th WebKDD and 1st SNA-KDD 2007 Workshop on Web Mining and Social Network Analysis* (pp. 56–65). San Jose, CA: ACM.
- Kalav, A., & Certel-Fırat, S. B. (2017). Amerikan sosyal medyasında göçmen karşıtlığı ve dijital nefret söylemi: Twitter özelinde bir inceleme. *Süleyman Demirel Üniversitesi İİBF Dergisi*, 22, 2209–2222.

- Karataş, Z., & Mavili, A. (2019). Çocuk adalet sisteminde suça sürüklenen çocuklara yönelik uygulamalarda karşılaşılan sorunlar. *Sosyal Politika Çalışmaları Dergisi*, 19(45), 1013–1043. <https://doi.org/10.21560/spcd.v19i50781.519076>
- Kösemihal, N., Ş. (1971). *Durkheim Sosyolojisi*. İstanbul: Remzi Kitabevi.
- Kwak, H., Lee, C., Park, H., & Moon, S. (2010, April). What is Twitter, a social network or a news media? In *Proceedings of the 19th International Conference on World Wide Web* (pp. 591–600). Raleigh, NC: ACM.
- Lemert, E. (2012). *Primary and secondary deviation*. In J. E. Jacoby, T. A. Severance, & A. S. Bruce (Eds.), *Classics of criminology* (4th ed., pp. 351–353). Long Grove, IL: Waveland Press.
- Mahboob, A., & Paltridge, B. (2013). *Critical discourse analysis and critical applied linguistics*. In *The encyclopedia of applied linguistics*. Oxford: Wiley Blackwell.
- McQuail, D. (2010). *McQuail's mass communication theory* (6th ed.). London: Sage Publications.
- Milliyet Gazetesi. (05.07.2025). Ahmet Minguzzi Cinayeti. Erişim adresi: <https://www.milliyet.com.tr/gundem/mattia-ahmet-minguzzi-cinayeti-davasinda-ikincidurusma-7366702>. (Erişim tarihi: 05.07.2025).
- Nardi, B., A., Schiano, D. J., Gumbrecht, M., & Swartz, L. (2004). Why we blog. *Communications of the ACM*, 47(12), 41–46.
- Özsan, M. (1990). *Çocuk suçlarında aile ve anne-baba ilişkilerinin rolü*. Aile Yazıları: Birey, Kişilik ve Toplum. Ankara: Aile Araştırma Kurumu Başkanlığı Yayınları.
- Slattey, M. (2007). *Sosyolojide temel fikirler* (Ü. Tatlıcan & G. Demiriz). İstanbul: Sentez Yayıncılık.
- Şah, U. (2020). Eleştirel söylem analizi: Temel yaklaşımlar. *Kültür Araştırmaları Dergisi*, (7), 210-231. doi:10.46250/kulturder.819362
- Tannenbaum, F. (1951). *Crime and the community*. New York, NY: Columbia University Press.
- TÜİK. (2021). *Güvenlik birimine gelen veya getirilen çocuk istatistikleri* (Rapor no: 45586). (Erişim tarihi: 09.08.2025).
- TÜİK. (2023). *Adrese Dayalı Nüfus Kayıt Sistemi, 2007-2022*. (Erişim tarihi: 09.08.2025).
- Van Dijk, T., A. (2000). *Ideology and discourse: A multidisciplinary introduction*. Amsterdam, Netherlands: John Benjamins. ISBN: 978-9027225663.
- Van Dijk, T., A. (2003). *Critical discourse analysis*. In D. Tannen, D. Schiffrin, & H. E. Hamilton (Eds.), *Handbook of discourse analysis* (ss. 352–371). Malden, MA, USA: Blackwell Publishing. ISBN: 978-0631205968.
- Ward, P. (2010). *Children in the 1800's*. Boston, MA: Beacon Press.